

ADRI VAN WITZENBURG

MET MILITAIRE EER

Door 't stadje trekt een stille stoet
Het kleine kerkhof tegemoet.
't Is een eenvoudig, jong soldaat,
Die daar met krijgseer grafwaarts gaat.
De pijpers schrijden twee aan twee,
Achter de trommelslagers mee.
Hij was zoo jong, en 't ging zoo gauw
De trommelslag is zwaar van rouw.
Boven 't eentonig, dof geluid
Klagen de tonen van de fluit.
En de cadans van tred na tred,
Is als een plechtig, diep gebed.
Dan volgt de baar, een bloemenschat
Vertelt hoe lief hem 't leven had.
Zijn makkers met hun matte schree
Gaan achter hem, streng twee aan twee.
Het volk van lust tot spel beroofd
Buigt zich. En elk ontbloot het hoofd.
Hij heeft tot 't eind zijn plicht gedaan...
Nu schrijden z' in de kerkhoflaan.
Naar d' open vore in de aard
Waar stil het volk staat rondgeschaard.
En de soldaten stram en stroef
Scharen zich weerszij van de groef.
Dan klinkt als de klank van blank metaal
De stem van den strammen korporaal:
„Presenteer 't geweer! Richt visier! Vuur!”
Het salvo rolt over den kerkhofmuur.
Tot tweemaal toe wordt 't bevel herhaald,
Terwijl de kist in de groeve daalt.
Gedekt met zijn pet en het rood-wit-blauw,
Bedolven onder een schat van rouw.
Een kort gebed en de eerewacht,
Heeft een laatsten groet den soldaat gebracht.
Zij scharen zich weer in 't gelid, twee aan twee,
En nemen de vlag uit de groeve mee.
Zij werpen een laatsten en droeven blik
Op den open groeve, een korte snik
Welt uit hun hard soldatengemoed
Voor den makker die stierf en daar blijven moet.
Dan klinkt het bevel, zoo streng en barsch,
Geeft acht! In 't gelid! En voorwaarts marsch!
En de vroolijke klank van de koop'ren trompet
Weerspiegelt zich in hun soldatentred.